

LBRIS

We know
books

The Trouble with True Love

Laura Lee Guhrke

Copyright © 2018 by Laura Lee Borio

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Necazuri în dragoste

Laura Lee Guhrke

Copyright © 2022 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Monica Nedelcu

Corector: Păunița Ana

Copertă: Mariana Manolache

Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LEE GUHRKE, LAURA

Necazuri în dragoste / Laura Lee Guhrke

trad. din limba engleză: Ioana Brânzei . -

București: Litera, 2022

ISBN 978-606-33-9355-6

I. Brânzei, Ioana (trad.)

821.111

LAURA LEE GUHRKE

Necazuri în dragoste

Traducere din limba engleză
Ioana Brânzei

LITERA
București

Capitolul 1

Clara Deverill avea douăzeci și doi de ani când își descoperi un defect pe care nici măcar nu știa că îl avea.

Nu era vorba de timiditate, pentru că era deja familiarizată cu acea trăsătură a caracterului ei, care îi dădea de furcă în fiecare zi.

Nu era nici înfățișarea banală, fiindcă se împăcase de multă vreme cu gândul că părul șaten, fața rotundă și nasul pistruiat nu erau atribute care să atragă atenția vreunui bărbat, mai ales atunci când erau combinate cu o siluetă care amintea mai degrabă de o fetiță decât de o femeie în toată firea.

Și, cu siguranță, nu era vorba de vederile și de valorile ei tradiționale, căci, deși sora ei cea îndrăzneță și foarte modernă, Irene, o tachina deseori în legătură cu mentalitatea ei iremediabil demodată, majoritatea femeilor, inclusiv Clara însăși, considerau dorința de a găsi un bărbat bun, de a se căsători și de a deveni mame ca pe un scop perfect rezonabil în viață.

Nu, recunosc Clara în timp ce arunca o privire sumbră teancului de scrisori de pe birou, faptul că amâna lucrurile era cel mai mare defect al ei și o trăsătură de caracter pe care începuse să și-o evalueze abia cu zece zile în urmă.

Își puse un cot pe birou și bărbia în palmă, privind fix la telegrama care se afla în vârful teancului de plicuri din fața ei. Nu era nevoie s-o citească, pentru că deja făcuse asta de atâtea ori încât cuvintele i se întipăriseră în memorie.

*Mă bucur că tata e bine Ne simțim minunat Vreau să prelungim
călătoria cu opt săptămâni ca să vedem Grecia și Egiptul Te descurci
cu Lady Truelove nu-i așa Nu-ți face griji O să te descurci excelent
Răspunde prin serviciul de poștă Cook la Veneția până pe 07 mai Irene*

Clara era fericită că sora ei se bucura de luna de miere, dar nu putea să se arate prea entuziastă în legătură cu planul lui Irene de a-și prelungi călătoria, căci lucrurile aici, acasă, nu mergeau chiar atât de bine pe cât lăsa Clara să se înțeleagă în scrisorile pe care i le trimitea surorii ei.

Tatăl lor avusese întotdeauna o slăbiciune pentru coniac, una care nu făcuse decât să se amplifice de la plecarea pe continent a fiicei lui mai mari. În ceea ce-l privea pe Jonathan, fratele lor fusese de acord să se întoarcă acasă din America și să preia conducerea afacerii de presă a familiei, dar la aproape două luni de la sosirea promisă încă nu apăruse, iar scrisorile pe care Clara i le trimisese ca să afle de ce întârzia fusese răsplătite doar cu promisiuni vagi. Telegrama pe care i-o expediase fratelui ei cu câteva zile în urmă, cerându-i o dată precisă a sosirii lui, nu primise încă un răspuns.

Cu toate astea, Clara nu voia s-o îngrijoreze pe Irene cu așa ceva atunci când sora ei se afla în luna de miere, drept pentru care îi trimisese imediat acesteia o telegramă cu un răspuns pozitiv. Nu mai era nimic altceva de făcut. Irene avusese întotdeauna grijă de ea și o întreținuse, fără ca până acum să ceară ceva în schimb, iar Clara mai degrabă și-ar fi tăiat un braț decât să se opună călătoriei pe care sora ei o făcea o dată în viață.

Totuși, în timp ce se uita la telegrama lui Irene și la teancul de corespondență de sub ea, Clara se gândi că loialitatea față de sora ei avea și dezavantaje. Irene compusese câteva iterații ale rubricii „Lady Truelove” ca, până la întoarcerea ei, să asigure existența acelei rubrici. Acum, că sora ei își prelungea călătoria, Clara avea să le ofere sfaturi îndrăgostiților din Londra până la sosirea lui Jonathan sau până când Irene se întorcea acasă.

„Nu-ți face griji, dragă.”

Clara nu se simțea câtuși de puțin încurajată de acele cuvinte. Nimic mai potrivit, se gândi ea, mohorâtă, ca Irene să spună așa ceva.

Sora ei nu-și făcea niciodată griji pentru nimic, și până la urmă nici n-avea de ce. Irene era frumoasă, reușise în viață și deborda de încredere în sine. După moartea mamei lor, cu zece ani în urmă, preluase gospodăria și o administrase de la zero. Revigorase afacerea de presă a familiei, care scăpătase cu timpul, producând un

ziar de societate profitabil. Astfel, o crease și pe Lady Truelove, cea mai populară semnatară a unei rubrici de sfaturi dintr-un ziar londonez. Apoi Irene încununase acel șir de triumfuri căsătorindu-se cu ducele de Torquil, un tânăr chipeș, numai bun de însurat. La întoarcerea în Anglia, ea intenționa să-și folosească influența de ducesă ca să contribuie la obținerea dreptului de vot pentru femei. Clara nu se îndoia câtuși de puțin că sora ei avea să reușească și în privința asta. Lui Irene îi reușea cam tot ce-și propunea.

„O să te descurci excelent.”

Oare? Clara nu putea împărtăși încrederea pe care Irene o avea în abilitățile ei. O femeie timidă și banală, care se bâlbâia ori de câte ori era nervoasă și care nu atrăsese niciodată în viața ei privirea unui bărbat, cu greu putea să se descurce excelent atunci când ar fi trebuit să-i sfătuiască pe cititorii ziarului în probleme legate de dragoste și romantism.

Asta era esența problemei, desigur, și întregul motiv pentru care lăsase să treacă mai bine de o săptămână cu scrisorile stivuite, neatinsse, într-un colț al biroului ei. Dar acum nu mai avea timp și nu-și mai permitea luxul de a tergiversa.

Amintindu-și de tot ce făcuse Irene pentru ea, Clara respiră adânc, dădu la o parte telegrama surorii ei și întinse mâna ca să ia scrisoarea din vârful teancului.

O bătaie în ușă o făcu să se oprească, iar ea simți un val irațional de ușurare. Însă acea emoție fu de scurtă durată, evaporându-se în momentul în care ușa se deschise și domnul Beale intră în birou.

Augustus Beale era editorul publicației *Weekly Gazette*. Până să se căsătorească, Irene fusese atât redactor, cât și editor al ziarului. Dar, înainte să plece în luna de miere, îl angajase pe domnul Beale ca să preia partea editorială a sarcinilor ei. Asta se dovedise a fi o eroare de judecată surprinzătoare și mai degrabă necaracteristică. În ciuda unei experiențe substanțiale și a unor scrisori de recomandare laudative la adresa caracterului său, Augustus Beale era, cel puțin în opinia Clarei, un om odios. Iar în momentul de față, observă ea, era și unul foarte furios.

– Domnișoară Deverill, începu el, rostindu-i numele ca și cum pronunțarea lui ar fi necesitat un mare efort, aveți vești despre sosirea fratelui dumneavoastră?

O întrebare pe care domnul Beale o punea în fiecare zi și la care Clara dădea mereu același răspuns, forțându-se să-și ia un aer de deplină seninătate.

– Mă tem că nu. Dar, adăugă ea încrucișându-și degetele pe sub birou, sunt sigură că o să sosească dintr-o clipă într-alta. Între timp, vă pot fi de ajutor?

El se încruntă, iar sprâncenele groase și negre i se uniră deasupra nasului, arătând precum un gard de țisă crescut prea mult.

– Mă îndoiesc.

– Înțeleg. Ei bine, atunci...

Făcu o pauză, aruncând o privire plină de speranță spre ușă. Din păcate, domnul Beale nu plecă.

– Încă n-am rubrica lui Lady Truelove, spuse el.

– N-a sosit? Întrebă ea străduindu-se să-și ia o expresie de surprindere nevinovată, fiindcă identitatea reală a faimoasei ziariste era un secret bine păzit, unul pe care nici măcar editorul gazetei n-avea voie să-l cunoască. O, Doamne! Nu-mi pot imagina ce a cauzat o asemenea întârziere. De obicei, Lady Truelove e de mare încredere.

Domnul Beale se îndreptă spre biroul Clarei și lăsă macheta ediției de luni peste teancul de scrisori. Macheta era deschisă la o pagină care purta titlul dactilografiat: „Dragă Lady Truelove“.

– Vedeți asta? Întrebă el, înfigând un deget în vasta întindere de spațiu gol de sub titlu. E alb, adăugă, ca și cum ea n-ar fi putut să vadă de una singură. Afurisita de femeie a întârziat deja două zile! Se pare că noi doi avem definiții foarte diferite ale noțiunii de „încredere“, domnișoară Deverill!

Clara făcu o grimasă, simțindu-se vinovată. Poate că nu-l plăcea pe domnul Beale, dar în cazul de față el avea tot dreptul să fie frustrat.

– O s-o vizitez de îndată pe Lady Truelove și o să văd ce...

– Așa să faceți! se răsti el, dându-i ordine Clarei ca și cum ea ar fi fost un angajat oarecare al ziarului. Spuneți-i că are timp până la ora patru. Dacă până atunci nu ne trimite rubrica aia a ei de sfaturi prostești, o să aleg ceva care să-i ia locul și Lady Truelove a dumneavoastră o să rămână fără slujbă.

Oare, la întoarcerea ei din vacanță, Irene avea să constate că cea mai populară rubrică din *Weekly Gazette* dispăruse din paginile acesteia? Speriată de o asemenea perspectivă, Clara se ridică brusc în picioare.

– Sunt sigură că n-o să fie necesar, domnule Beale. Abia mâine-seară tipărim ziarul. Încă mai e destul timp pentru ca eu însămi să fac rost de rubrica ei și pentru ca dumneavoastră s-o editați. Numărul de cuvinte ar putea fi ușor diferit de cel pe care l-ați alocat aici, dar sunt sigură că puteți...

– Săptămâna mea de lucru se termină vineri la ora cinci, domnișoară Deverill, iar asta se întâmplă peste trei ore. Soția mea îmi servește cina la o oră după aceea și n-o să fiu reținut din cauza unor femei aiurite ce preferă să aibă o carieră în loc să stea acasă și să pregătească cina pentru soții lor care muncesc din greu.

Clara nu tânjise niciodată după o carieră și nici nu fusese vreodată genul care să mărsăluască pe străzi pentru drepturile femeilor, așa cum se știa că făcea sora ei, dar, cu toate astea, cuvintele domnului Beale treziră în ea o parte dintre simpatiile feministe ale surorii ei. În alt context, ar fi putut să se opună ideilor lui denigratoare despre ceea ce însemna locul femeii în societate, dar în acel moment ea nu se afla într-o poziție potrivită ca să apere întârzierea de care se făcea vinovată Lady Truelove.

– Înainte ca domnul Sanders să înceapă dactilografierea, o să editez eu însămi rubrica și o să mă asigur că se potrivește cu spațiul pe care l-ați alocat.

– Așa să faceți! se rătoi el, iar apoi, fără să mai spună nimic, se întoarse și ieși, trântind ușa.

Deși era bucuroasă că domnul Beale plecase, Clara constată că starea ei de spirit se înrăutățise categoric în urma acelei întâlniri. În loc să-și continue munca, ea aruncă o privire încruntată spre ușă, simțind un val brusc de resentimente care o cuprindea nu numai din cauza lui Beale, ci și a lui Jonathan, a sorții și chiar a iubitei ei surori.

Nu așa ar fi trebuit să decurgă lucrurile. Cu toții fuseseră de acord ca, după căsătoria lui Irene, Jonathan să devină editor. Jonathan ar fi trebuit să fie cel care să stea în spatele aceluia birou, coordonându-l pe domnul Beale și făcându-și griji pentru rubrica lui Lady Truelove, în timp ce ea, Clara, ar fi trebuit să fie laolaltă cu familia ducelui, lucrând ca să-și învingă timiditatea și învățând să se descurce în lumea bună. Sezonul monden urma să înceapă oficial peste o săptămână. Dar acum, când Jonathan întârzia, iar

Irene își amânase întoarcerea, cum ar fi putut ea debuta cu succes? Clara fu cuprinsă de un amestec de panică și de resentimente, dar se forță să-și controleze emoțiile, precum și orice tentativă de a-și plânge de milă. Avea treabă de făcut. Întinse mâna după cuțitașul cu care deschidea corespondența, dar, înainte să se poată apuca de treabă, fu întreruptă din nou de o bătaie în ușă. Annie, servitoarea responsabilă cu servirea la masă, intră în birou.

– Vă rog să mă scuzați, domnișoară Clara, dar tatăl dumneavoastră vrea să știe dacă o să vă alăturați lui la ceai, la etaj, în după-amiaza asta.

Clara știa prea bine că, întrucât era trecut de ora două, tatăl ei era deja pe cale să se îmbete, iar ea nu dorea să-l vadă cum se îmbăta și mai tare.

– Nu, Annie, transmite-i scuzele mele, dar sunt mult prea ocupată ca să pot lua o pauză pentru ceai. Totuși, o să urc ca să-mi iau rămas-bun de la el înainte să mă întorc astă-seară în casa ducelui.

– Am înțeles, domnișoară.

Apoi Annie plecă, dar abia se închisese ușa, când cineva bătu din nou.

„O, pentru numele Domnului“, murmură Clara în sine, aruncând cuțitașul și frecându-și fruntea.

– Ce mai e acum?

Se auzi o a doua bătaie ușă, iar ea își ridică privirea.

– Intră!

Ușa se deschise larg, iar secretara de la *Gazette*, domnișoara Evelyn Huish, al cărei păr era castaniu-roșcat, intră în cameră.

– Am sortat corespondența de după-amiază, spuse Evelyn apropiindu-se de biroul Clarei. Rubrica lui Lady Truelove încă n-a sosit.

Clara strâmbă din nas.

– Da, din păcate domnul Beale mi-a spus același lucru.

Evie remarcă tonul acru al vocii ei, dar, din moment ce îndatoririle de secretariat erau divizate între Clara și domnul Beale, fu îndeajuns de înțeleaptă să nu facă nici un comentariu. În schimb, mută pachetul de corespondență pe care îl purta pe antebraț și smulse de deasupra o scrisoare nedeschisă.

– Nimic de la Lady Truelove, spuse ea în timp ce îi întindea plicul Clarei, dar există o scrisoare de la fratele tău.

– De la Jonathan?! strigă Clara, cuprinsă de ușurare, sărind în picioare și luând scrisoarea din vârful degetelor întinse ale lui Evie. În sfârșit!

Dar când aruncă o privire la adresa mângălită pe spatele plicului, ușurarea ei dispăru fără urmă. Jonathan încă se afla în Idaho, o parte îndepărtată a pustietății americane, la aproape opt mii de kilometri distanță. Nu mai aproape de Londra, cu alte cuvinte, decât fusese cu o lună în urmă, atunci când îi scrisese ultima dată.

Temându-se de ce era mai rău și blestemându-l în gând, Clara rupse plicul și citi cuvintele scrise neglijent și aproape ilizibil de fratele ei.

– Nu sunt vești rele, sper?

Vocea lui Evie o făcu pe Clara să-și ridice privirea.

– Îngrozitoare, replică ea, consternată. Cele mai proaste vești posibile. A găsit argint.

– Argint? întrebă Evie răsând, surprinsă. E miner?

– Fratele meu, murmură Clara cu dezgust, se transformă în orice îi permite să evite responsabilitățile de acasă. Argint? mormăi ea, răsfoind scrisoarea, plină de indignare. Acum, după șapte ani în care a cutreierat America urmărind toate himerele posibile, acum, când am nevoie de el, găsește o mină de argint. Ticălosul!

Evie râse, spre marea dezamăgire a Clarei.

– Dar dacă a găsit argint, înseamnă că e bogat, sublinie ea.

– La naiba, Evie, nu înțelegei nimic! Nu-i acasă, iar acum n-are nici o intenție să se mai întoarcă vreodată. Asta e ideea, spuse ea oftând. Iar Irene e acum cu siguranță la jumătatea drumului spre Grecia. Ce-o să mă fac?

Dar chiar în timp ce pune a ceea întrebare, știa deja răspunsul. Era blocată, blocată nu numai cu Lady Truelove, ci și cu ziarul, cu domnul Beale și cu toate bătăile de cap care veneau la pachet până când se întorcea Irene acasă.

– Domnișoară Huish! se auzi vocea iritată a domnului Beale, care stătea la recepție. După ce terminați de vorbit cu domnișoara Deverill, am nevoie de dumneavoastră aici!

– Du-te, îi spuse Clara în timp ce Evie ezita. Pune restul corespondenței pe colțul biroului meu, îi ceru ea secretarei în timp ce se

răsucea și întindea mâna ca să ia mapa de piele așezată pe raftul din spatele ei. O să mă ocup mâine de asta.

– Muncești sâmbătă?

– Mă tem că trebuie. Cu fratele meu cel risipitor, care se eschivează de la promisiuni, n-am de ales. Însă acum, continuă ea, amintindu-și, în timp ce îndesa scrisorile în mapă, de cea mai arzătoare dintre prioritățile ei, trebuie să mă plec și să mă ocup de Lady Truelove. Dacă nu mă întorc cu rubrica ei, probabil că domnul Beale o să facă apoplexie. Hmmm..., mormăi, făcând o scurtă pauză și apoi reluând: Dacă mă gândesc mai bine, nu sunt sigură că ar fi un lucru rău.

Evie scoase un hohot de râs și așeză corespondența Clarei pe birou.

– Mai ai nevoie de ceva, domnișoară Deverill?

– Nu, Evie, poți pleca. Dar te-aș ruga să nu-i spui domnului Beale vestea despre fratele meu. Dacă o să fie necesar să-l informez, decid eu singură când și cum o fac.

– Desigur.

Secretara plecă, iar Clara termină de pus corespondența lui Lady Truelove în mapa de piele. Adăugă apoi telegrama lui Irene, un teanc de coli pentru notițe și un stilou. Pe urmă părăsi biroul, ignorând privirea răutăcioasă pe care i-o aruncă editorul în timp ce trecea pe lângă el. Pe alea laterală, coti la stânga și porni spre Belford Row ca și cum ar fi știut exact unde se ducea, deși în realitate habar n-avea.

Trebuia să fie un loc liniștit, se gândi ea în timp ce mergea, un loc fără distrageri, întreruperi sau editori irascibili, unde să poată compune în liniște rubrica de sfaturi.

Se opri la colț și, în timp ce se uita în dreapta ca să verifice dacă venea vreo trăsură, zări ceainăria Mrs. Mott's Tea Emporium la jumătatea străzii.

Mrs. Mott's, cugetă Clara, s-ar fi potrivit admirabil scopului ei, fiindcă la ora aceea locul cu pricina era cu siguranță gol și liniștit. Își îndreptă pașii în direcția micii ceainării. Câteva minute mai târziu, intră acolo și constată că totul se ridică la înălțimea așteptărilor ei. Locul era gol, cu excepția unei perechi de domni care nici măcar nu-și luară privirile de la ceștile lor de ceai atunci când ea intră pe ușă.

Chelnerița o conduse la o masă așezată lângă cea a celor doi bărbați și despărțită de aceasta printr-un șir de ghivece în care erau plantați palmieri. Astfel, Clara n-avea cum să fie distrasă de conversația celor doi domni. Se așeză și comandă un ceai însoțit de plăcinte cu frișcă și gem. Apoi scoase din mapă toate scrisorile și materialele de papetărie. Încurajându-se să termine, în sfârșit, sarcina pe care o amânase toată săptămâna, luă un plic din teancul aflat în fața ei și deschise scrisoarea.

Dragă Lady Truelove,

Sunt o tânără de familie nobilă și cu o poziție socială înaltă. Îmi doresc să mă căsătoresc, dar, deși părinții mei mi-au oferit o zestre considerabilă și m-au lansat în societate în sezonul trecut, n-am reușit să-mi găsesc un soț. Sunt extrem de timidă și, din pricina asta, mi se pare că sunt un eșec social.

La fiecare bal sau petrecere, stăteam lipită de perete, simțindu-mă cumplit de nefericită pentru că eram trecută cu vederea și, în același timp, îngrozită la gândul că vreun tânăr m-ar fi putut remarca. Și ori de câte ori mi se prezenta vreun membru al sexului opus, în special unul pe care îl găseam atrăgător, timiditatea mă copleșea. Mă bâlbâiam, mă înroșeam, nu reușeam să scot un cuvânt și sfârșeam prin a mă face de râs cu fiecare ocazie. Iar asta, nici nu mai e nevoie să menționez, nu i-a făcut o impresie bună nici unuia dintre tinerii care mi-au fost prezentați.

Un alt sezon londonez e pe cale să înceapă și sunt îngrozită de preșimțirea că voi eșua din nou. Dacă nu voi întâlni pe nimeni? Dacă voi muri ca fată bătrână, singură? Vă scriu, Lady Truelove, în speranța disperată că îmi puteți sugera modalități prin care aș putea să devin mai atrăgătoare pentru bărbați și să-mi înving timiditatea în fața lor. Mă puteți ajuta?

O Debutantă Dezolată

Clara simpatiza cu situația acelei fete mai mult decât ar fi putut visa vreodată fata însăși. Cu doar câteva modificări, acea scrisoare ar fi putut foarte bine să fie scrisă de mâna ei. I-ar fi plăcut foarte mult s-o ajute, dar ce sfat putea să-i dea? Dacă ar fi știut vreo metodă de a învinge timiditatea și de a se transforma dintr-o persoană retrasă într-una plină de succes social, ar fi folosit-o ea însăși, și-ar fi găsit un soț și ar fi plecat în propria lună de miere cu mult timp